

Comentariul poeziei In Gradina Ghetsemani scrisa de Vasile Voiculescu- a sasea parte

Este drama aspiratiei omeneului la indumnezeire, poezie a efortului de a urca "scara raiului" prin durere si patimi multe, prin sacrificii, prin iubire.

Este poezia ajungerii la cunoastere prin iubire, elementul de baza al existentei cu puteri nemarginite care guverneaza intreaga existenta. Mesajul poeziei ar putea fi exprimat astfel: existenta omeneasca e o existenta prin sacrificiu. Ea este o sublima jertfa de serie, trupul carteste, dar va fi infranat de suflet. Omul poate si va lupta pentru a supune ispita. Poetul insusi crede in putinta salvarii omului, in purificarea, inaltarea sa prin suferinta rabdare si iubire.

In literatura noastra "V.V. a reprezentat dupa 1920 un moment liric caracteristic" (T. Vianu).

Ca poet si mai ales ca poet religios, V. V. ocupa unul din primele locuri ale literaturii noastre.

suprapune insa o lirica metafizica in care geniul admira arhetipul de care putine lucruri il despart. Dragostea este un exercitiu spiritual suprem, dar si devastator, aproape tragic.

Iubirea poate fi sursa fara moarte a Poeziei, ne spune in sensul acesta sonetul 50.

"M-a trebuit intreaga vampaie a poeziei

Carbunele iubirii sa schimb in diamant"

Iubirea si Poezia intretin ideea ca originea omului ar fi aeriana, nepamanteasca "Carbunele iubirii" este impur prin continutul sau pasional. El e macularea, e tributul platit de catre pasiunea devoratoare si carnala, dar Poezia il transfigureaza in diamant fara de moarte.

E o trecere din impur, din opac si peren in pur, in stralucitor si etern:"Dar stralucesti de-acuma pe fruntea vesniciei,/ Rascumparat de-a pururi obstesului neant..."

Puterea poeziei si implicit a poetului este asemenea diamantului, care a fost carbune si detine in el jarul inchis ce arde launtric de la inceputurile universului: Puterea mea e jarul inchis, ca-n nestemata/ Ce arde dur si rece-n launtricul sau joc:/ De la crearea lumii, cu astrii toti deodata/ Nu se mai stinge-n mine originalul foc".

Simbolul focului originar aminteste de Lucian Blaga care l-a definit ca pe un element pur al inceputurilor. Focul originar este la V. Voiculescu cat un bob, dar acest bob contine esenta nemuririi: "E cat un bob dar tine virtutile esentei/ E diamant, ce roade otel si munti de stei.../ Cu el iti tai fereastra-n peretii existentei/ Sa intre nemurirea cu tot vazduhul ei..."

Destinul, Nemurirea, Esenta, Arhetipul sunt notiuni pe care le gasim aici ca pe niste simboluri ce nu diminueaza foita arderilor pasionale. Dragostea e un foc care nu se stinge, un iad de flacari innobilat pana la esenta de catre poet.